

*European School Radio
8ο δημοτικό σχολείο Αθηνών
Δ1-1^η εκπομπή στο ραδιόφωνο
κείμενο: Γιώτα Βόνη*

Πετώντας με ιστορίες...

Αφιέρωμα στη συγγραφέα Φωτεινή Φραγκούλη και το βιβλίο της «το πίσω μπαλκόνι», εκδόσεις Πατάκη

Σποτ Εκπομπής:

*Είστε έτοιμοι να ξεφυλλίσουμε ιστορίες στον αέρα;
Όσοι αγαπάτε τις λέξεις και τη λογοτεχνία μείνετε συντονισμένοι!
Από το European school radio και το 8^ο δημοτικό σχολείο Αθηνών ακούτε την εκπομπή
πετώντας με ιστορίες!*

Ραδιοφωνικοί παραγωγοί:

1^η εκπομπή: Μάγια, Δώρα και Άγγελος

.....

A: Αγαπητοί ακροατές! Καλημέρα σας!

M: Στα μικρόφωνα της εκπομπής θα βρίσκονται για σήμερα η Μάγια Β., η Δώρα Δ. και ο Άγγελος Ν.

M: Στην εκπομπή «πετώντας με ιστορίες» θα σας παρουσιάσουμε συγγραφείς, βιβλία, κείμενα που αγαπάμε αλλά και τις δικές μας συγγραφικές απόπειρες!

Δ: Ένα ταξίδι φιλιαναγνωσίας ξεκινάει για όλους όσους αγαπάτε τις λέξεις και τη λογοτεχνία! Έτοιμοι;...

Μουσική (από το βαλς της βροχής)

<https://www.youtube.com/watch?v=AIwsidJEUaQ>

M: Οι λέξεις έρχονται και βοηθούν να πούμε αυτά που σκεφτόμαστε και αυτά που νιώθουμε, έρχονται για να φτιάξουμε ιστορίες....

Η πρώτη μας εκπομπή είναι αφιερωμένη στη συγγραφέα Φωτεινή Φραγκούλη!

Σήμερα μεταξύ άλλων θα διαβάσουμε αποσπάσματα από το έργο της «Το πίσω μπαλκόνι», το οποίο κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Πατάκη.

Μουσική (από το βαλς της βροχής)

A: Η Φωτεινή Φραγκούλη γεννήθηκε και μεγάλωσε στο Μόλυβο, στην αρχαία Μήθυμνα της Μυτιλήνης. Σπούδασε ψυχολογία και παιδαγωγικά. Εργάστηκε στην Αθήνα ως δασκάλα στη δημόσια εκπαίδευση. Κείμενά της υπάρχουν στα Αναγνωστικά και στα Ανθολόγια του Δημοτικού Σχολείου, καθώς και σε λογοτεχνικά περιοδικά και λευκώματα.

Έφυγε από τη ζωή στις 28 Μαρτίου 2018.

1^ο τραγούδι – by the sea, Ελένη Καραίνδρου (μισό)

<https://www.youtube.com/watch?v=Ii370wMad2E>

Δ: Η Φωτεινή Φραγκούλη μεγάλωσε με ανθρώπους που τους άρεσαν πάρα πολύ οι ιστορίες και γι' αυτό αισθανόταν πολύ τυχερή, γιατί έλεγαν παραμύθια αλλά και όταν δεν έλεγαν

παραμύθια και μιλούσαν ο λόγος τους της έδινε εικόνες. Από πολύ μικρή, πριν ακόμη ξεκινήσει να γράφει, όπως είπε η ίδια σε συνέντευξή της που έδωσε στον μικρό αναγνώστη, άρχισε να αγαπάει τις λέξεις.

Μ: Οι λέξεις είχαν πάντα πάρα πολύ μεγάλη σημασία. Ήταν σαν να ήταν οντότητες, σαν να ήταν άνθρωποι. Την ενδιέφερε όχι μόνο η σημασία, αλλά και ο ήχος τους, η ορθογραφία τους. Έλεγε ο βυθός και έβλεπε τον βυθό. Κάθε λέξη ήταν μια ιστορία από μόνη της!

Στο πίσω μπαλκόνι γράφει:

«Το διάβασμα είναι θεραπευτικό.»

Α: Και πιο κάτω στη σελίδα έντεκα ακούστε τι γράφει:

«Βολεύτηκαν στον καναπέ. Η γάτα είπε: «Έτσι μπράβο! Ωραία είναι οι δυο μας μισοξαπλωμένες να μιλάμε για βιβλία, ιστορίες, ποιήματα».

2^ο τραγούδι– by the sea, Ελένη Καραίνδρου (2^ο μισό)

<https://www.youtube.com/watch?v=Ii370wMad2E>

Μ: Στο βιβλίο “Το πίσω μπαλκόνι” η πασίγνωστη συγγραφέας -και γάτα- Πουπέτα Πουπετέλλη ανακαλύπτει τα ποιήματα της Μελένιας, της άλλης γάτας του σπιτιού. Φιλότεχνη και ευαίσθητη καθώς είναι, τα διαβάζει και συγκινείται από τα τέλεια γατικά της Μελένιας, αλλά και από τον εσωτερικό της κόσμο. Ωστε λοιπόν συγκατοικούσε τόσον καιρό με μια ποιήτρια τόσο σεμνή, που κράτησε κρυφό το χάρισμά της! Πώς θα της εκφράσει τα συναισθήματά της τώρα που η Μελένια είναι πια “μακριά”; Έτσι, η Πουπέτα ανακαλύπτει μια μεγάλη αλήθεια για τη ζωή: “**Οι τσιγκουνιές στην αγάπη είναι μεγάλη χαζομάρα**».

Δώρα: Παιδιά, ποιο ποίημα της Μελένιας σας άρεσε πιο πολύ;

Άγγελος: Εμένα μου άρεσε « **Το φως** »

Το φως, το φως, το φως

Χάδι το φως

Του φωτιστικού το φως

Χάδι στο γραφείο

Χάδι στο κρεβάτι

Χάδι στο καθιστικό

Του ήλιου το φως

Αγκαλιά

Αγκαλιά η πιο μεγάλη

Ζεστή αγκάλη.

Δώρα: Το αγαπημένο μου ποίημα της Μελένιας ή της Unforgettable, όπως την έλεγε η Πουπέτα και η Φωτεινή είναι «**Το πίσω μπαλκόνι**»!

Στο καλαθάκι της μεταφοράς

Μπροστά εσύ πίσω εγώ

Στο πιατάκι του φαγητού

Πρώτη εσύ δεύτερη εγώ

Στη μεγάλη πολυθρόνα

Πάνω εσύ κάτω εγώ

Πάντα

Πρώτη εσύ μετά εγώ

Επιλογή

Στο μπροστινό μπαλκόνι εσύ

Στο πίσω εγώ

Γιατί στην αγάπη ξέρω να μπαίνω σαν Πανσέληνος
Και δανείζομαι τις λέξεις των ποιητών
Για σένα, πουλάκι μου,
Των ποιητών τα λόγια για σένα
Και οι πράξεις μου για σένα
Στην όχθη των πράξεων
Πολύ ευχαριστημένη είμαι
Και νιαουρίζω για σένα
Μόνο για σένα.

Μάγια: Εγώ αγαπωνιάου: «**Το σμαράγδι**»

Τααπ – τααπ – τααπ
Νωχελικά περπατά
Ναζιάρικα σείεται
Δέντρο ανθισμένο είναι
Ανθίζουν όλα
Πάνω της
Η γούνα
Η φωνή
Το βλέμμα
Φωτίζει τον κόσμο
Πολύτιμο πράσινο φως
Είναι, είναι σμαράγδι
Δεν είναι μεταφορά
Κυριολεξία είναι.

3^ο τραγούδι – Οδός ονείρων, Χατζιδάκις (από το 1.14')

https://www.youtube.com/watch?v=DdVYN8k_qgc&t=179s

Μάγια: Μήπως ήρθε η ώρα να διαβάσουμε και τα δικά μας ποιήματα;

Δ. Ποια ποιήματα;

Μ. Αυτά που γράψαμε για την Πουπέτα!!!!

Δώρα: Μα, ναι!!!! Ξεκινώ...

Σε αγαπώ όπως είσαι.

Πώς παίζεις.

Πώς γράφεις.

Πώς μιλάς.

Σε αγαπώ για όλα αυτά που κάνεις.

Σε αγαπώ για όλα αυτά που δεν κάνεις.

Για τη σιωπή και τα μυστικά σου.

Σε αγαπώ.

Μάγια: Η σειρά μου! **Η Πουπέτα και το χελιδόνι.**

Πίσω στο μπαλκόνι
είναι μια γατούλα
που κοιτά το χελιδόνι
και τη λένε Πουπετούλα

Άγγελος: Ωραίο! Έχεις γράψει κι άλλο;

Μ: Ναι. Άκου κι αυτό! **Η γάτα!**

Νυχοπατώντας περπατεί,
νιαουρίζει εδώ και κει
τους καναπέδες όλο ξύνει
μαξιλάρι δεν αφήνει

Κουνιέται όλο νάζι
κι όταν πεινάει φωνάζει
την αγαπάμε πάρα πολύ
γιατί είναι χορεύτρια καλή.

Δ: Τι ωραία που είναι η ποίηση!

Άγγελος: Μαγεία... ε, Μάγια;

Μάγια: Χα, χα! Σαν λογοπαίγνιο ακούστηκε! Ξέρετε η Φωτεινή έλεγε ότι Μαγεία είναι οι μυρωδιές που έρχονται από την κουζίνα, το άρωμα της μαμάς μου, το γιασεμί, η βροχή όταν πέσει στο χώμα. Τα απλά πράγματα είναι η μαγεία. Όταν μυρίζουν οι κουραμπιέδες, όταν βλέπεις ένα ηλιοβασιλέμα, όταν ακούς ένα πουλί να κελαηδά, όταν βλέπεις τα πρώτα καρπούζια στα σποροπωλεία, όλα αυτά είναι μαγεία. Και τα χέρια των ανθρώπων, όταν κάνουν το καλό, είναι μαγεία.

4^ο τραγούδι – Το τριαντάφυλλο, Χατζιδάκις

<https://www.youtube.com/watch?v=w9swsZlxWqI>

Μ. Ακούτε την εκπομπή «πετώντας με ιστορίες»!

Στα μικρόφωνα βρίσκονται η Μάγια Β., η Δώρα Δ. και ο Άγγελος Ν.

Δ. Λοιπόν λέω να ακούσουμε κι άλλα ποιήματα... Τι λέτε;

Μ. Ναι, ναι ούτε τα αισθήματα αλλά ούτε και η ποίηση θέλουν τσιγκουνιές!

Α. Σ' αγαπώ όπως είσαι

Δεν χρειάζεται να αλλάξεις.

Χρειάζεται να υπάρχουν.

Αυτό που μου αρέσει περισσότερο σε εσένα
είναι που έχεις σιωπή και μυστικά.

Δ. Η ιστορία της Μελένιας

Η Μελένια τα ποιήματά της γράφει

Αλλά κανείς δεν το έχει μάθει

Στο πίσω μπαλκόνι τα κρύβει

Η Πουπέτα όμως τα βρίσκει!

Φωνάζει τη Φωτεινή να τα διαβάσουν

Και μαζί να τα θαυμάσουν

Όλα είναι γραμμένα στα γατικά

Και η Πουπέτα τα διαβάζει δυνατά.

Τη Μελένια τους θυμούνται

Αλλά δε στεναχωριούνται

Στον Καναδά έφυγε μακριά
Επειδή έχει τρία α!!!

Μ. Ήρθε η ώρα να ακούσουμε άλλο ένα αγαπημένο τραγούδι της Φωτεινής, τι λέτε;
Δ. Προτείνω να ακούσουμε ένα απόσπασμα από τις σονάτες του Brahms.
Α. Μα ναι...

5^ο τραγούδι - BRAHMS

Μ. Οι ιστορίες για τη Φωτεινή Φραγκούλη πήγαζαν από παντού. Από τους ήχους, από τις εικόνες, από τις μυρωδιές, από περιστατικά κι από ανατροπές.

Α. Εσάς τι σας αρέσει πιο πολύ από το πίσω μπαλκόνι;

Μ. Εμένα μου αρέσει ο τρόπος που γράφει, το ύφος, η αφήγηση...

Δ. Εμένα μου αρέσουν τα ποιήματα, τα γατικά και οι ζωγραφιές του βιβλίου!

Α. Κι εμένα πιο πολύ μου αρέσει το σημείο που η Πουπέτα Πουπετέλλη συγκινείται με τα γράμματα της Μελένιας!

Μάγια: Θέλω να σας διαβάσω το αγαπημένο μου απόσπασμα από το βιβλίο!

«Γέρασα για να καταλάβω ότι αξίζει να δείχνουμε απλόκαρδα την αγάπη μας όσο είναι δίπλα μας αυτοί που αγαπάμε.»

Α. Αχ, ακούστε κι αυτό:

«Νιώθω λαχτάρα να γράφω λέξεις και λεξούλες, ιστορίες και ιστοριούλες. Αυτό λέγεται δημιουργία!»

Δώρα:

Ήρθε η ώρα να διαβάσουμε τις δικές μας ιστορίες.

Η συνάντηση με την Πουπέτα Πουπετέλλη

Μια μέρα η μαμά μου μου ζήτησε να πάω να φέρω ξύλα γιατί δεν είχαμε καθόλου και έξω έκανε πολύ κρύο. Εγώ πήγα κατευθείαν στην αγορά!

Όπως πήγαινα στο κατάστημα με τα ξύλα συνάντησα μια γάτα. Η γάτα με κοίταζε επίμονα και μετά από λίγα λεπτά μου είπε:

«Γεια σου Δώρα!» Δεν πρόλαβα να απαντήσω και η γάτα συνέχισε: «Σε είδα που διάβαζες το βιβλίο μου και ήθελα να σε συναντήσω. Α!!! Ξέχασα να σου πω ότι είμαι η Πουπέτα Πουπετέλλη, η γάτα της Φωτεινής Φραγκούλη!»

Είχα σοκαριστεί τόσο πολύ που δεν μου έβγαινε μιλιά. Μετά από λίγα λεπτά είπα: «Πουπέτα χαίρομαι πολύ που σε γνωρίζω. Θα ήθελες να πάμε μια βόλτα στο δάσος να περπατήσουμε;»

Στο δάσος με την Πουπέτα παίξαμε κυνηγητό, κρυφτό, σαρδέλες και μπάσκετ! Μετά περάσαμε δημιουργικά τον χρόνο μας, ζωγραφίσαμε με πέτρες που βρήκαμε στο δάσος και κάναμε μια χειροτεχνία με κάτι φύλλα. Όταν κουραστήκαμε από το παιχνίδι η Πουπέτα μου αφηγήθηκε κάποια ποιήματα. Προσπάθησα να πω κι εγώ ένα και τα κατάφερα έτσι κι έτσι! Ξαφνικά είδα ότι η ώρα έχει περάσει και έτρεξα μαζί με την Πουπέτα στο σπίτι. Αμέσως διηγήθηκα την ιστορία στη μαμά μου. Ευτυχώς η μαμά μου ξέχασε ότι μου είχε πει να της φέρω ξύλα.

Η Πουπέτα μου ζήτησε να μείνει μαζί μας για κάποιο καιρό γιατί έκανε πολύ κρύο. Μετά θα γύρναγε πίσω στο βιβλίο της!

6^ο τραγούδι – Χαρταετοί, Θεοδωράκης

<https://www.youtube.com/watch?v=pSujHbm-rG8>

Δ. Μια σκανταλιά της Πουπέτας Πουπετέλλη

Σε ένα σπίτι ζούσε η Πουπέτα Πουπετέλη, ένα γατάκι που δεν έκανε καθόλου σκανταλιές. Μια μέρα η Πουπέτα ήταν μόνη της στο σπίτι και λιγουρεύτηκε τα γλυκά που είχε φτιάξει το αφεντικό της, η Φωτεινή, για τους καλεσμένους της το μεσημέρι. Η Φωτεινή τα είχε βάλει στο πιο ψηλό ράφι. Η Πουπέτα ανέβηκε πάνω στο ράφι με τα γλυκά και έφαγε το γαλακτομπούρεκο, τα γλειφιτζούρια, τα σοκολατάκια και το πιο σημαντικό, την τούρτα φράουλα! Αφού έφαγε έκατσε πίσω στον καναπέ σαν να μη συνέβη ποτέ τίποτα. Η Φωτεινή γύρισε και πήγε να στρώσει το τραπέζι για να βάλει τα γλυκά. Αμέσως μετά η Φωτεινή πήγε να φέρει τα γλυκά από το ράφι αλλά δεν βρήκε τίποτα. Δεν πρόλαβε να καταλάβει τι είχε γίνει ώσπου χτύπησε το κουδούνι. Ήταν οι καλεσμένοι. Η Φωτεινή τους σέρβιρε λίγο καφέ αλλά δεν είχε γλυκά να τους προσφέρει! Τότε η Πουπέτα ένιωσε πολύ άσχημα και είπε στη Φωτεινή ότι αυτή έφαγε τα γλυκά. Η Φωτεινή αμέσως τη συγχώρησε, αλλά τι θα έκαναν τώρα με τους καλεσμένους;...

Μάγια: Κι εγώ θέλω να διαβάσω την ιστορία μου για τη Φωτεινούλα και την Πουπετούλα της.

Δώρα: Ωραία! Αγαπητοί ακροατές, αμέσως μετά «το χαμόγελο της Τζοκόντα», θα ακούσουμε την ιστορία της Μάγιας.

7^ο τραγούδι - Το χαμόγελο της Τζοκόντα, Χατζιδάκις

<https://www.youtube.com/watch?v=fkrfzccRt2Y>

Μάγια: Νιαουρίζοντας με την Πουπέτα

Μια μέρα, Δευτέρα ήταν, ο Φάνης ο ταχυδρόμος έφερε ένα γράμμα. Ήταν μέσα σε ένα μωβ φάκελο, με κοκκινοκίτρινες πούλιες, κόκκινες ζωγραφισμένες καρδούλες και ένα γραμματόσημο με μια γατούλα επάνω. Αποστολέας ήταν η Πουπέτα και παραλήπτης η Λούνα. Δεν το πίστευα. Ήταν ένα γράμμα για το μικρό μου γατάκι! Όταν άνοιξα το γράμμα, κατάλαβα πως τα γράμματα δεν ήταν Ελληνικά. Έμοιαζαν με ιερογλυφικά. Η γάτα μου η Λούνα, που ήταν κουρνιασμένη δίπλα μου, μου είπε: «Αυτό το γράμμα είναι γραμμένο στα γατικά. Δώσ' το μου για να το διαβάσω». «Εντάξει», είπα εγώ.

«...Αγαπητή Λούνα,

Σε προσκαλώ στον διαγωνισμό νιαουρίσματος που θα γίνει αύριο το πρωί στις 11:00 στο σπίτι μου, οδός Ουράνιο τόξο 10. Θα με τιμούσες πολύ με την παρουσία σου,

Με αγάπη, Πουπέτα...»

-Ας πάμε, είπα εγώ.

Την άλλη μέρα στις 10:30 το πρωί, ξεκινήσαμε περπατώντας, γι' αυτό το μυστήριο σπίτι. Φορούσα ένα κασκόλ, ένα μπουφάν και έναν σκούφο. Στη Λούνα είχα φορέσει ένα μικρό κόκκινο πουλοβεράκι.

Όταν φτάσαμε, χτύπησα το κουδούνι Φωτεινή Φραγκούλη και Πουπέτα Πουπετέλλη. Μας άνοιξε την πόρτα μια ψηλή γυναίκα, με καρέ καστανά μαλλιά και πορτοκαλί φόρεμα. Μας είπε να περάσουμε μέσα. Εκεί βρισκόντουσαν γύρω στις σαράντα γάτες με νουμεράκια επάνω. Κάποιες ζέσταιναν την φωνή τους ενώ άλλες έπαιζαν Κατ-Γατ-Καραγατ. Η Πουπέτα μας χαιρέτησε και σύστησε τη Λούνα σε άλλες φιλικές γάτες.

Μια ώρα αργότερα, η Πουπέτα ανέβηκε σε ένα κίτρινο, σκαλιστό σκαμνάκι και μας ανακοίνωσε πως ο διαγωνισμός αρχίζει και όλες οι γάτες πρέπει να ανέβουν στα κεραμίδια.

Πρώτη νιαούρισε η Πουπέτα. Έπειτα η Λούνα, ύστερα η Ορτανσία, μετά η Ελίνα και πολλές άλλες γάτες. Όλα τα νιαουρίσματα ήταν πολύ γλυκά. Η κριτική επιτροπή ήταν η Κυρία Φωτεινή, ο Αλέξης ο αστροναύτης και η Ουρανία, η εφημεριδοπώλισσα.

Μπήκαν στο σπίτι και έκαναν ένα συμβούλιο. Όλοι ήμασταν απ' έξω και ήταν σαν να καθόμασταν σε αναμμένα κάρβουνα. Όταν βγήκαν κρεμόμασταν όλοι από τα χείλη τους. Η Ουρανία, έκανε ένα μεγάλο βήμα πιο μπροστά από τους άλλους και μας ανακοίνωσε: «Ο νικητής αυτού του αγώνα είναι η... Ελίνα!»

Αυτό δεν το περίμενε η Πουπέτα. Ήταν σίγουρη για τη νίκη της. Έγινε κόκκινη σαν το παντζάρι. Έφυγε επιδεικτικά και δεν γύρισε για τρεις ώρες. Όλοι άρχισαν να ανησυχούν. Οι γάτες έφτιαξαν ομάδα αναζήτησης για να τη βρουν.

Άρχισε να νυχτώνει και ακόμα δεν είχε βρεθεί ίχνος για το πού είναι η Πουπετούλα. Η ομάδα αναζήτησης είχε χενίσει όλη την περιοχή. Αρχίσαμε να απελιζόμαστε.

Ξαφνικά, ακούσαμε μια γνώριμη φωνή να φωνάζει: «Βοήθεια, βοήθεια!» Εμείς την ακολουθήσαμε και βρεθήκαμε μπροστά από ένα κόκκινο, γυαλιστερό καμπριολέ. Η φωνή ακουγόταν από κάτω του.

Όταν σκύψαμε, είδαμε την Πουπετούλα. Προσέξαμε πως το πίσω δεξί της πόδι ήταν σφηνωμένο στη ζάντα μιας ρόδας του αυτοκινήτου. Δύο γάτες πήγαν κάτω από το αμάξι. Η μια την έσπρωχνε από πίσω και η άλλη τραβούσε από μπροστά.

Με πολλή προσπάθεια τα κατάφεραν. Η Πουπέτα μπόρεσε να βγει όμως στραμπούληξε το πίσω δεξί της πόδι. Μόλις βγήκε, την πήραμε όλοι μια μεγάλη αγκαλιά και την πήγαμε στο σπίτι της.

Δώρα: Μπορεί να πει κανείς ότι είσαι και λίγο συγγραφέας!

Μάγια: Λίγο;

Δ. Ε ναι, λίγο, όσο πατάει η γάτα!

Μ. Χα !Χα! Η αγαπημένη μας δασκάλα λέει ότι η τάξη αυτή είναι γεμάτη λογοτεχνικές υπάρξεις!

Άγγελος: Μα αυτό που μόλις είπες κάτι μου θυμίζει! Α! ναι! Και στο βιβλίο της η Φωτεινή αναφέρει ότι ο δάσκαλος και ποιητής Γιάννης Παπαδάτος λέει ακριβώς το ίδιο για την Πουπέτα και τη Μελένια!

Αυτό θα πει φιLANαγνώστης! Να έχεις ρουφήξει τα λόγια και να τα χρησιμοποιείς και συ μετά τόσο εύστοχα!

Δ. Θυμάμαι και τη συνέχεια: Η Πουπέτα απαντούσε: «Ο Γιάννης ότι πει το δέχομαι. Γιατί είναι και γατόφιλος και ποιητής. Δηλαδή εγώ, η Πουπέτα Πουπετέλλη, η συγγραφέας, συγκατοικούσα με τη Μελένια που ήταν ποιήτρια!»

Μ. Ε, τότε κι εγώ ότι πει η κυρία το δέχομαι!

Και η κυρία λέει ότι είμαι συγγραφέας!

Δ., Α. (μαζί): Αλίμονο!

(γέλια)

8^ο τραγούδι – Μάγαιρας, Μ. Φραγκούλη

<https://www.youtube.com/watch?v=HcEOyDnUNWk>

Μ. Η Φωτεινή έγραφε κατ' αρχήν στο μυαλό της. Έλεγε: μπορεί να περπατώ και να σκεφτώ κάτι. Έχω ένα σημειωματάριο μαζί μου όπου γράφω. Τυχαίνει όμως να ξεχάσω να σημειώσω μια ιδέα και να τη θυμηθώ εκεί που δεν το περιμένω. Από τις σημειώσεις μου λοιπόν η ιστορία περνάει, καθαρογραμμένη πλέον, στο χαρτί μου.

Δ. Μάγια εσένα η μαμά σου την είχε δασκάλα, έτσι δεν είναι;

Μ. Ναι. Μια φορά τη ρώτησα τι την έκανε τόσο ξεχωριστή και η μητέρα μου, μου απάντησε: «Η κυρία Φωτεινή ήταν αυτό που περιγράφει και το όνομα της. Μια φωτεινή ψυχή που ήρθε όμορφα στις ζωές μας και τις φώτισε για πάντα όταν ήμουν 7 χρονών. Ξεχωριστή την έκανε η μυρωδιά της, η φωνής της, η μεγάλη αγκαλιά της που μας χώραγε και τους 28, τα ρόδια που ζωγράφιζε στα χέρια μας και αρνούμασταν να κάνουμε μπάνιο για να μη σβήσουν....»

Μ. Ξέρετε τα χρόνια που την είχε δασκάλα έγραψε το πρώτο της βιβλίο «Το χωραφάκι της αγάπης». Έλεγε η μαμά: «Απλό και αγαπησιάρικο. Ερχόταν σχολείο και μας διάβαζε σελίδες του για να το ολοκληρώσουμε μαζί. Το αισθανόμασταν το δικό μας βιβλίο.»

Δ. Αλήθεια; Πες μας τι άλλο σου έλεγε η μαμά σου για την κυρία Φωτεινή;

Μ. Θυμάμαι όταν τη ρώτησα : Ποια από τις ιστορίες που σας έλεγε σε κάνει να τη θυμάσαι πιο πολύ; εκείνη είπε: «Ακόμα θυμάμαι να μιλά με αγάπη για τον τόπο της τη Μυτιλήνη και το χωριό της το Μόλυβο. Για το κάστρο της Μήθυμνας που σαν κορώνα στεκόταν πάνω από το χωριό της και ομόρφαινε τις μέρες της. Θυμάμαι ακόμα να μιλάει για τον καλό της κυρ-Πλάτανο που πάντα περίμενε έξω από την πόρτα του πατρικού της και ποτέ δεν κουραζόταν να δίνει τη σκιά του. Θυμάμαι να περιγράφει πως περπάταγε με ανυπομονησία κάθε φορά που έβρεχε στους χωματένιους δρόμους του Μολύβου και μάζευε αρχαία νομίσματα που η μάνα γη ξέπλενε στη βροχή και έφερνε στην επιφάνεια. Ευλογημένος τόπος!»

9^ο τραγούδι- Το αμαζάξι, Βάνου/Βογιατζής

<https://www.youtube.com/watch?v=gGWjHcfLR0o>

Μ. Ένα χειμωνιάτικο πρωινό του Δεκέμβρη στο σπίτι της Φωτεινής επικρατούσε απόλυτη σιωπή. Η Φωτεινή έγραφε το νέο της βιβλίο. Η Πουπέτα είχε κουρνιαστεί στη μεγάλη πολυθρόνα του καθιστικού και η Μελένια χάζευε το χιόνι που έπεφτε και σκέπαζε τον δρόμο σαν ένα πέπλο.

«Κορίτσια φεύγω, πάω για ψώνια», είπε η Φωτεινή.

«Εντάξει», αποκρίθηκαν οι δυο γάτες με ένα νιαούρισμα. Όταν έφυγε η Φωτεινή, η Πουπέτα προχώρησε διστακτικά προς το γραφείο της. Άνοιξε το τετράδιο με τις σημειώσεις της Φωτεινής για το νέο της βιβλίο και άρχισε να διαβάσει. Είχε μείνει με ανοιχτό το στόμα. Ο τρόπος που περιέγραφε τα τοπία, συζητούσε και διάλεγε τις λέξεις, ήταν εκπληκτικός. Καθώς ρουφούσε τις λέξεις απ' το τετράδιο ρουφούσε με το καλαμάκι και μια πορτοκαλάδα. Γυρνώντας σελίδα, και ενώ είχε απορροφηθεί από το διάβασμα, σκούνησε κατά λάθος το ποτήρι της πάνω στο τετράδιο. Όλες οι σελίδες έγιναν πορτοκαλί. Γρήγορα, γρήγορα έκλεισε το τετράδιο και πήγε ξανά στη θέση της κάνοντας την πάπια.

Η ώρα πέρασε και η Φωτεινή γύρισε από τα ψώνια της. Αφού τα τακτοποίησε, έκατσε στο γραφείο της για να γράψει λίγο ακόμα. Όταν άνοιξε το τετράδιό της, της ξέφυγε χωρίς να το καταλάβει μια μικρή τσιρίδα. «Ποια έκανε μουσκίδι τις σημειώσεις μου;» φώναξε. «Η Μελένια» είπε η Πουπέτα χωρίς να την κοιτάξει και χωρίς καμία τύψη. Η Μελένια γύρισε σαστισμένη και την κοίταξε. «Μα αυτό είναι πορτοκαλάδα κι εγώ είμαι αλλεργική στο ανθρακικό».

Η Φωτεινή αγριοκοίταξε την Πουπέτα και της είπε: «Δεν είναι καθόλου σωστό αυτό που έκανες. Ευτυχώς όμως για μένα, είχα προβλέψει πως κάτι τέτοιο θα μπορούσε να συμβεί και είχα πάρει τα μέτρα μου. Είχα βγάλει φωτογραφία όλες μου τις σημειώσεις. Νομίζω όμως ότι κάτι χρωστάς και στις δυο μας.»

«Συγγνώμη» είπε η Πουπέτα και δάκρυα κύλισαν στα γαλανά της ματάκια.

Δ. Τι ωραία η ιστορία που έγραψες Μάγια! Αχ! Αυτή η Φωτεινή είναι έμπνευση για όλους μας!

Α. Εμένα μου αρέσει πολύ και η εικονογράφηση του βιβλίου.

Μ. Τα σχέδια τα έφτιαξε η Εύη Τσακνιά.

Δ. Η αγαπημένη μου εικόνα είναι αυτή για το ταξίδι στη σελίδα 34.

Σαν η Φωτεινή να μας χαιρετάει...

Μ. «Θα φύγω, σχεδόν φεύγω. Φ, φ παρήχηση του φ. Την έμαθα και την παρήχηση! Φως, Φωτεινή. Φωτεινούλα, η αγαπημένη μου.

Φυσάει, Φωτεινούλα μου. Βοριάς. Φ, φ, φ θα με φυσήξει ο Αμμένιος. Ποιος ξέρει που. Θα σε σκέφτομαι κι όταν λείπω. Φ, φ, φ, θα με φυσήξει σαν βοριάς παγωμένος. Να με σκέφτεσαι και όταν λείπω. Θα με φυσήξει, ποιος ξέρει πού. Μπορεί και ως τον Καναδά, αν με φυσήξει δυνατά! (Καναδά-δυνατά). Έκανα ομοιοκαταληξία! Που και που τα καταφέρνω. Μπράβο μου!»

1^ο τραγούδι – Φέρτε μου ένα μαντολίνο, Ζωή Φυτούση

<https://www.youtube.com/watch?v=PrWHbyTpW1o>

Μ. Στην εκπομπή «Πετώντας με ιστορίες!» ακούστηκαν αποσπάσματα από το βιβλίο «το πίσω μπαλκόνι», από τη συνέντευξη της Φωτεινής Φραγκούλη στο μικρό αναγνώστη, ιστορίες και ποιήματα που έγραψαν οι μαθητές του Δ1

Α. Όλα τα τραγούδια που ακούστηκαν είναι τραγούδια που η Φωτεινή Φραγκούλη αγαπούσε πολύ. Τα περισσότερα από αυτά έχουν ακουστεί σε θεατρικές παραστάσεις που ανέβαζε στο σχολείο με τους μαθητές της.

Δ. Ανανεώνουμε το Ραδιοφωνικό μας ραντεβού για **το Σάββατο 24 Απριλίου** την ίδια πάλι ώρα, όπου θα συνεχίσουμε με το αφιέρωμά μας στην αγαπημένη συγγραφέα Φωτεινή Φραγκούλη!

Μ. Εμάς Τα βιβλία της θα μάς συντροφεύουν για μία ζωή, ελπίζουμε και εσάς!

Μουσική (από το βαλς της βροχής)

Α. Καλό ελεύθερο χρόνο Κυριακής!

Δ. Και να θυμάστε!

Μ. Αν αγαπήσεις ένα βιβλίο κι αυτό σου ανταποδίδει την αγάπη του!

Μουσική (από το βαλς της βροχής)

Μ. Από τους μαθητές του Δ1 του 8^{ου} δημοτικού σχολείου Αθηνών τη Μάγια Β., τη Δώρα Δ. και τον Άγγελο Ν.

(όλοι) Αγαπωνιάου!

Μουσική (από το βαλς της βροχής)

Τ Ε Λ Ο Σ
1^η ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΗΣ ΕΚΠΟΜΠΗΣ